

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2024 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **M. C.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 16 listopada 2023 r., sygn.
akt VII Ka 789/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia
28 kwietnia 2023 r, sygn. akt VI K 76/23,

p o s t a n a w i a:

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 28 kwietnia 2023 r. (sygn. akt VI K 76/23) M. C. został uznany winnym czynu stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka. Wyrokiem Sądu

Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 16 listopada 2023 r. (sygn. akt VI Ka 789/23) utrzymano wyrok w mocy, dokonując uzupełnieni podstawy skazania o art. 4 § k.k.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi „rażące naruszenie:

- 1) *prawa materialnego przez błędną wykładnię art.56ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i bezzasadne przyjęcie, że samo posiadanie środka odurzającego należy uznać za uczestnictwo w obrocie tego środka odurzającego,*
- 2) *prawa materialnego przez nie zastosowanie art.62ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy zostały spełnione wszystkie przesłanki do zastosowania tego przepisu,*
- 3) *prawa materialnego przez błędną wykładnię i nie zastosowanie ewentualnie art. 57ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i nie uwzględnienie, że skazany przez długi, bliżej nieokreślony okres zamierzał przechowywać środek odurzający, nie wiedząc co osoba, która dała mu go no przechowanie zamierza z nim zrobić i kiedy, co może być uznane jedynie za formę biernego przygotowywania się do przyszłego uczestnictwa w obrocie tego środka odurzającego,*
- 4) *przepisów postępowania art.7 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia tj. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dowolne przyjęcie, bez uwzględnienia całości wyjaśnień oskarżonego, iż oskarżony „magazynował” i „porcjował” środki odurzające w celu ich wprowadzeniu w obieg, podczas gdy przechowywanie marihuany miało trwać co najmniej kilka miesięcy, a w momencie przyjęcia jej do przechowywania jej przeznaczenie nie było określone i ustalone, oraz było niepewne- a co mogło być jedynie przyjęte jako przygotowanie do uczestniczenia w takim procederze.”*

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w zakresie utrzymującym w mocy pkt. 1 i 2 wyroku Sądu I instancji oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie w zakresie pkt. 1 i 2 wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, które nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), nie mogą być uznane za skuteczne. Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy podzielił tylko zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni przepisów prawa materialnego. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

W odniesieniu zaś do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie może on zostać uznany za skuteczny, gdyż jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji nie oceniał on na nowo materiału dowodowego, ani nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Nie mógł zatem naruszyć dyspozycji wskazanego w kasacji przepisu prawa procesowego. Sąd odwoławczy rozpoznawał apelację i zarzuty w niej zawarte. Nie podzielił argumentacji skarżącego, co nie przekłada się jak chciałby tego autor kasacji na twierdzenie, że Sąd ad quem ponownie rozpoznawał sprawę.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

(r.g.)

